

POHÁDKA O LASKAVÉM LOVCI CHAJ-LI-POVI / PŘÍLOHA 6

Na mongolských pláních žil laskavý lovec jménem Chaj-li-pu. Po každém lovu rozdělil maso mezi všechny lidi ve vesnici, sám si nechával jen málo, a proto ho měli všichni rádi.

Jednoho dne, když lovil v lesích, zaslechl naléhavý křik z oblohy. Zvedl hlavu a uviděl malé stvoření ve spárech nenasytého supa. Rychle namířil šíp a zasáhl supa, který svou kořist pustil z pařátů.

Chaj-li-pu hleděl na podivné stvoření s hadím tělem a řekl mu: „Běž domů, maličký.“ Stvoření ale odpovědělo: „Vážený lovče, zachránil jsi mi život. Jsem dcerou dračího krále a jsem si jista, že tě můj otec odmění. Má mnoho pokladů a dá ti vše, o co si řekneš. Když se ti žádný z pokladů nezalíbí, můžeš ho požádat o drahokam, který má v ústech. Kdokoli ho má, rozumí řeči zvířat.“

Mladá dračice ho vzala na břeh oceánu. Voda se před nimi rozestoupila a oni došli do zářivého paláce. Dračí král Chaj-li-povi nabídl jakýkoli poklad. Lovce však toužil jen po drahokamu. „Chceš-li mi dát něco darem, mohu požádat o drahokam ve tvých ústech?“ Dračí král sklonil hlavu a zamyslel se. Potom si vyndal drahokam z úst a podal ho Chaj-li-povi.

Když se loučili, dračí dcera Chaj-li-povi opakovala: „Vážený lovče, zapamatuj si to prosím a neříkej nikomu, co od zvířat uslyšíš. Jinak hned zkameníš!“

S drahokamem v ústech Chaj-li-pu lovil ještě raději. Rozuměl jazykům všech zvířat. Víc lovil a víc dával lidem ve vesnici. Tak uteklo několik let.

Jednoho dne lovec uslyšel skupinku ptáků, jak se o něčem naléhavě baví. Pozorně naslouchal a uslyšel jednoho z ptáků: „Rychle se musíme přestěhovat. Dnes v noci se hora zřítí a celá země bude zaplavena. Mnoho lidí může zemřít.“

Chaj-li-pu se zděsil. Rychle běžel domů a vyhrll na vesničany: „Musíme se rychle přestěhovat! Už tady nemůžeme zůstat!“ Všichni byli překvapeni:

„Žije se nám tu dobře. Proč bychom se měli stěhovat?“ Chaj-li-pu stále opakoval svá slova, ale ostatní ho neposlouchali. Se slzami v očích je prosil: „Poslouchejte! Přisahám, že je to pravda. Věřte mi, musíme se rychle přestěhovat, jinak už bude pozdě!“

Jeden stařík se ho pokoušel uklidnit: „Jsi dobrý člověk a nikdy jsi nelhal. Žijeme zde po celé generace, ale teď nás žádáš, abychom se přestěhovali. Musíš nám říct proč. Stěhování není lehká věc.“

Chaj-li-pu neviděl jinou možnost, jak vesničany zachránit, než jim povědět pravdu. „Dnes v noci se hora zřítí a velká povodeň zatopí tuto zemi. Vidíte, ptáci ulétěli.“ Pak začal Chaj-li-pu vyprávět, jak dostal drahokam, jak musel mlčet a nakonec řekl, co se dověděl od ptáků o pohromě. Jak lovec mluvil, začal od prstů na nohou, přes nohy a tělo kamenět. Když dopověděl, zkameněl docela.

Vesničané plakali, že neposlouchali Chaj-li-pu dřív, ale už bylo pozdě. Sbalili své věci, sehnali dobytek a odešli do daleké země. V cestě pokračovali i přes noc, když náhle oblohu zakryla hustá oblaka a začal foukat silný vítr. Zanedlouho se spustil déšť, jaký nikdo nezažil. Ze směru, kde ležela vesnice zaslechl mohutné hřmění řítící se hory ... Uteklo mnoho času. Říká se, že potomci lidí z této vesnice si stále pamatují laskavého lovce Chaj-li-pu a stále pátrají po tom kameni.

ZDROJ

Velká epocha [online]. Nedařováno. [cit. 2008-05-05]. Dostupné na: www.velkaepocha.sk/content/view/443/39/